

Kasie
West
ZABUCHNUTA
v knihovni

ZABUCHNUTÁ

v knihovnici

Ďalšie knihy od Kasie West

Frajer na záskok

Kasie
West
ZABUCHNUTÁ
v knihnici

slovar

Pre Autumn za to, aká je nezávislá, inteligentná a veľmi sarkastická – jedna z mojich najobľúbenejších kombinácií.

Mám ťa veľmi rada!

ZABUCHNUTÁ V KNIŽNICI

Copyright © 2017 by Kasie West

Translation © Jana Vlašičová 2017

Slovak Edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava 2017

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat' ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu Kasie West: *By Your Side*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperTeen v New Yorku v roku 2017, preložila Jana Vlašičová.

Zodpovedná redaktorka Stela Solčianska

Editorka Katarína Škorupová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,

Bratislava v roku 2017.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač PATRIA I., spol. s r. o., Prievidza

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-2877-6

www.slovart.sk

1. KAPITOLA

Zostala som uväznená v knižnici a snažila som sa nepanikáriť. Myslím tým doslova uväznená. Bez možnosti úniku. Všetky dvere, všetky okná, všetky ventilačné šachty boli zatvorené. Dobre, dobre, ventilačné šachty som neskúšala, ale úpenlivo som to zvažovala. Až taká zúfalá som nebola... Zatiaľ. Mojim kamošom určite dôjde, čo sa stalo, vrátia sa a vyslobodia ma, uistovala som sa. Stačí len počkať.

Všetko sa to začalo tým, že som musela ísť na záchod. Vlastne sa to začalo tým, že som toho príliš veľa vypila – Morgan sa totiž podarilo prepašovať do knižnice dvojlitrovku koly. Keď sa vedľa mňa usadil Jeff a naklonil sa ku mne, aby sa ma niečo opýtal, a voňal ako les, obloha a slnko v jednom, už som mala v sebe viac ako polovicu fľaše.

To, že naozaj potrebujem ísť na záchod, mi došlo až vo chvíli, keď sa za oknami zotmelo. Knihovníci nás požiadali, aby sme opustili priestory knižnice, a všetci päť-

násti sme sa začali presúvať do garáže, kde sme sa mali rozdeliť do štyroch áut.

„Musím ísť na záchod,“ oznámila som, hneď ako som hodila tašku do kufra Jeffovho auta. Lisa otvorila okienko na aute, ktoré bolo zaparkované vedľa.

„Autumn, myslela som si, že ideš so mnou,“ povedala so vševediacim úsmevom na perách. Vedela, že chcem ísť s Jeffom.

Tiež som sa usmiala. „Hneď som späť. Pri táboráku nebudú žiadne záchody.“

„Ale je tam dosť stromov,“ dodal Jeff, obišiel auto a zabuchol kufor. Buchnutie sa ozvalo po celej takmer prázdnej garáži. V jeho aute už sedeli traja ľudia vzadu a ktosi aj na sedadle spolujazdca. Nie! Predbehli ma. Nakoniec predsa budem musieť ísť s Lisou. Nič sa nedeje, pri vatre budem mať dosť času porozprávať sa s Jeffom. Nikdy som nedávala otvorene najavo, ak som k niekomu prechovávala nadmernú náklonnosť, ale cítila som odhodlanie a to nielen vďaka takmer dvom litrom kofeínového nápoja, ktorý ma úplne nabudil. Spôsobili to aj Lisine reči o tom, ako sa mi Avi snaží Jeffa ukradnúť rovno pred nosa.

Zbehla som dlhou chodbou, potom hore po schodoch a cez presklený priechod s výhľadom na dvor. Keď som sa dostala na poschodie, kde bola knižnica, polovica svetiel už nesvietila.

Knižnica bola obrovská a podľa mňa by potrebovala viac toaliet. Otvorila som ťažké drevené dvere a rýchlo som vošla na záchod. Držiak na toaleták bol prázdny. Musela som sa vycikať takmer postojacky, keďže som si na misu nechcela sadnúť.

Keď som sa snažila zazipsovať nohavice, svetlá zhasli. Skríkla som a potom sa zasmiala. „Fakt vtipné, kamoši.“

Jeffov najlepší kamarát Dallin určite našiel spínač. To sa naňho podobá.

Svetlá však zostali zhasnuté aj po mojom výkriku a žiadny smiech som nepočula. Zrejme reagujú na pohyb. Zamávala som rukami. Žiadna zmena. Pomaly som sa priblížila k dverám a snažila sa nemyslieť na číhajúce baktérie. Po hmate som našla zámku a podarilo sa mi ju otvoriť. Cez vrchné okno sem dopadalo svetlo z pouličnej lampy, takže som videla dosť, aby som si poriadne umyla ruky. Bola to ekologická toaleta s elektrickými sušičmi. A tak som si utrela ruky do nohavíc, aby som tento najmenej efektívny spôsob sušenia rúk urýchlila. V zrkadle som síce videla iba svoj tieň, ale aj tak som sa naklonila, aby som skontrolovala, či mám v poriadku mejkap. Z toho, čo som videla, som usúdila, že je v poriadku.

Chodbu osvetľovalo len pár svetiel. Budova bola zatvorená. Pridala som. V noci bola knižnica oveľa strašidelnejšia, ako by sa mohlo zdať. Presklená chodba dlhá desať metrov doslova žiarila, pretože vonku začalo snežiť. Dúfala som, že sneh neovplyvní naše stretnutie pri vatre. Ak bude snežiť iba trochu, bude to priam čarové. Noc ako stvorená na vyznanie. Dúfam, že sa Jeff nezľakne, keď sa mu priznám. Veď so mnou celý večer flirtoval. Ako tému eseje z dejepisu si dokonca zvolil rovnaké historické obdobie. Nemyslím si, že to bola náhoda.

Aj spanie na zasneženej chate s kamoškami má svoje čaro. Možno nás úplne zasype. Už sa nám to raz stalo. Najprv ma to vyplašilo, ale nakoniec to bol ten najlepší víkend – strávili sme ho s horúcou čokoládou pred televízorom a rozprávali si strašidelné príbehy.

Načiahla som sa za dverami do garáže a potlačila ich. Ani sa nepohli. Potlačila som znova. Nič. „Jeff! Dallin! To nie je smiešne!“ Pritisla som nos na sklo, ale pokiaľ som dovidela, v garáži neboli ani autá, ani ľudia. „Lisa?“

Zo zvyku som sa načiahla za mobilom. Ruka však nahmatala iba prázdne vrečko na džínsach. Čiernu cestovnú tašku plnú vecí vrátane mobilu, bundy, peňaženky, občerstvenia, fotoaparátu a liekov som dala do Jeffovho auta.

Nie!

Prebehla som celú knižnicu a hľadala iný východ. Šesť dvier viedlo von, lenže všetky boli zamknuté. Chrbtom som sa opierala o dvere do garáže a chlad sa mi dostával pod kožu. Som uväznená v prázdnej obrovskej knižnici a v tele sa mi bije kofeín s úzkosťou.

Zachvátila ma panika a úplne mi vyrazila dych. *Upokoj sa. Vrátia sa*, vravela som si. Bolo nás skrátka veľa a išli sme mnohými autami. Každý si myslel, že som v inom aute. Keď sa dostanú k vatre, niekomu napadne, že tam nie som, a vrátia sa po mňa.

Rozmýšľala som, koľko by to mohlo trvať. Polhodina do kaňonu, polhodina naspäť. Budem tu tak hodinu. Potom ešte budú musieť nájsť niekoho s kľúčom od týchto dverí, ale to už isto nebude dlho trvať. Všetci majú mobily, a ak to bude potrebné, môžu zavolať hasičov. Dobre, trochu prehánam. Žiadne pohotovostné služby nebude treba volať.

Povzbudilo ma to. Nebola som v situácii, ktorá by sa nedala vyriešiť.

Nechcela som, aby ten pocit vytesnil strach, že keď sa kamoši vrátia, nezačujú ma alebo ich nezačujem ja. Bez mobilu a fotoaparátu som nemala ako zabiť čas. Začala

som si pohmkávať pesničku, ale nešlo mi to, tak som sa rozosmiala. Možno budem rátať diery na stenách alebo... poobzerala som sa, no na nič som neprišla. Ako ľudia čakávali, keď neboli mobily?

„... over the rainbow blue birds fly.“ Určite mi v blízkom čase nikto neponúkne možnosť nahráť vlastný album, ale ani tak mi to nezabránilo, aby som si z plného hrdla nezaspievala niekoľko pesničiek. Zrazu som mala sucho v hrdle. Už prešla minimálne hodina.

Zadok som mala stuhnutý a chlad šíriaci sa od podlahy mi prenikol celým telom, takže som sa začala triasť. Zrejme cez víkend vypínajú kúrenie. Postavila som sa a ponatahovala. Možno tu niekde nájdem nejaký telefón. Dovtedy mi ho nenapadlo hľadať. Nikdy som telefón nemusela hľadať. Vždy som ho mala so sebou.

Po siedmy raz v ten večer som prešla cez presklenú chodbu. Vonku bolo všetko biele. Zem pokrýval sneh, stromy vyzerali ako pocukrované. Keby som aspoň mala foťák a mohla zachytiť kontrast scenérie – tmavé línie budovy a prenikavú bielobu snehu.

S hľadaním som začala pri vchode, ale nikde som žiadny telefón nevidela. Možno je nejaký v zamknutej kancelárii, ale výhľad mi blokoval obrovský stôl. Aj keby som nejaký zazrela, nemala som kľúč. Za dvojíťmi sklenenými dverami si nažívala polovica kníh. Druhá polovica sa nachádzala v sekcii pre deti za mnou. Vnútri bola väčšia tma, a tak som chvíľu postávala pri dverách, aby som sa zorientovala v priestore. V strede stáli veľké pevné police, okolo ktorých stáli stoly a miesta na sedenie.

Počítače.

Pozdĺž stien stáli počítače. Mohla by som poslať niekomu e-mail alebo správu.

Vnútri bola ešte väčšia tma. Na niektorých stoloch stáli lampy, a tak som sa načiahla pod tienidlo jednej z nich, aby som zistila, či sú iba dekoráciou, alebo skutočne fungujú. Rozsvietila sa. Kým som sa dostala k počítačom, rozsvietila som tri lampy. V takom veľkom priestore sa im síce nepodarilo tmu rozptýliť, ale aj tak vytvárali príjemnú atmosféru. Sama sebe som sa začala smiať. Atmosféru? Načo? Na tanečnú párty? Na večeru pri sviečkach pre jedného?

Sadla som si pred počítač a zapla ho. Prvá obrazovka, ktorá sa rozsvietila, chcela odo mňa meno a heslo zamestnanca knižnice. Vzdychla som si. Dnes mi šťastie nepraje.

Zrazu som začula praskanie, tak som zdvihla hlavu. Neviem, čo som si myslela, že uvidím. Nebolo tam nič, iba tma. Budova bola stará a zrejme sa len ukladala na noc. Mohol to byť sneh alebo vietor narážajúci do jedného z vrchných okien.

Ďalší zvuk nado mnou ma presvedčil, aby som vyšla na chodbu. Vybehla som hore schodmi a dostala som sa k vchodu. Vchodové dvere som potiahla tak silno, ako som vládala. Zostali pevne zatvorené. Po hlavnej ceste pred budovou jazdili autá, ale chodníky boli prázdne. Klopanie na sklo by nikto nepočul. Vedela som to, lebo som to už skúsila.

Bola som v pohode. V knižnici a sama. Kto okrem mňa by bol taký hlúpy, aby sa nechal v knižnici zamknúť? Sám. Bez možnosti úniku. Bez možnosti rozptýliť sa. Potrebovala som rozptýlenie. Nemala som však so sebou nič.

Knihy! Veď tu je plno kníh. Vezmem si knihu, nájdem si pokojný kútik a tam si budem čítať, kým ma niekto nenájde. Nieкто by to považoval za splnený sen. A ja tiež. V myšlienkach je obrovská sila. Sen sa stáva skutočnosťou.

2. KAPITOLA

Ľ myknutím som sa prebrala a chvíľu mi trvalo, kým som si uvedomila, kde som – zabuchnutá v knižnici. Kniha, ktorú som si vybrala na čítanie, odpočívala otvorená v mojom lone a hlava mi klesla na opierku kresla. Keď som si sadla, zaboľel ma krk. Pomasírovala som si ho. Hodiny na stene nad stolom knihovníčky ukazovali štvrt na tri.

To sa o mňa nikto nebál? Nikto ma nehľadal? Možno ma hľadali. Na nesprávnych miestach. Mysleli si, že som šla s nimi? A že som sa odtiaľ rozhodla odísť domov?

Rodičia ma zabijú. Nebolo ľahké ich prehovoriť, aby mi dovolili ísť na víkend s dievčatami na chatu v horách. Musela som vyjednávať. Moja mama je právnička a veľmi ľahko ma presvedčí, takže som vždy najprv musela zájsť za tatkom. Okrem toho tatko pracuje z domu (*Vytvoríme pre vás biznis dokonalý slogan*. To sú jeho slová, nie moje.), takže bol vždy poruke, keď som niečo potrebovala. Zakaždým, keď som ho presvedčila, sme zvyčaj-

ne spolu presvedčili aj mamu. Vyjednávania prebiehali asi takto:

„Tatko, mohla by som ísť tento víkend s kamoškami na Lisinu chatu?“

Tatko sa otočil na stoličke, aby mi videl do očí. „Čo znie lepšie? U Tommyho, pretože každý deň je ako stvorený pre šišky.“

„Nevedela som, že každý deň je stvorený pre šišky, lebo ja som svoju dnes ešte nemala.“

Zodvihol ukazovák. „Alebo... U Tommyho sú vždy čerstvé a chutné.“

„Čerstvé a chutné? To znie čudne, akoby ani nešlo o jedlo.“

„Máš pravdu. Potrebujem tam však zakomponovať slovo šišky.“ Znova sa otočil a niečo nafukal do počítača.

„Takže, mohla by som ísť?“

„Kam?“

„S Lisou na chatu.“

„Nie.“

Objala som ho a hlavu som si mu položila na plece. „Prosím. Budú tam s nami aj jej rodičia a už ste ma tam predtým pustili.“

„Celý víkend mimo domu mi príde na tvoj vek dosť dlho.“

Usmiala som sa a vystrúhala som ten najprosebnjší výraz, aký som dokázala. „Budem v pohode. Sľubujem. Ďalší víkend nevystrčím z domu ani nos. Budem vám pomáhať s upratovaním.“

Videla som, ako mäkne, ale ešte nebolo nič isté. „A na budúce, keď príde Owen, budem sa mu venovať.“

„Ty predsa rada tráviš čas s bratom, Autumn.“

Zasmiala som sa. „Vážne?“

„Firma, pre ktorú tvoja mama pracuje, organizuje o niekoľko týždňov pracovnú večeru. Ak zvládneš víkend na chate, zvládneš aj tú večeru.“

Nič horšie si neviem predstaviť. Ale presne o tom boli kompromisy – niečoho sa vzdáš, aby si dostal niečo, čo veľmi chceš. „Fajn.“

„Fajn,“ odvetil tatko.

„Takže môžem ísť?“

„Musím sa ešte porozprávať s mamou, ale som si istý, že to nebude problém. Dávaj si pozor. A telefón maj vždy pri sebe. Pravidlá poznáš: žiadny alkohol, žiadne drogy a každý večer nám zavolaš.“

Dala som mu pusku na líce. „Tie prvé dve pravidlá bude určite náročné dodržať, ale to tretie určite zvládnem.“

„Si fakt vtipná,“ odvetil.

Každý večer zavolať. Dnes večer som im nevolala. To tatka zburcuje. Určite obvolá všetkých kamošov. Ak dovedy nepochopia, prečo nie som s nimi, dôjde im, že ma stratili niekde po ceste. Nieкто si dá dve a dve dohromady. Jasné, že naši mi po tejto skúsenosti už nikdy nedovolia opustiť domov, ale aspoň ma nájdu. Ešteže tu je voda. Nič iné nemám. Nič. Pokrútila som hlavou. Nesmiem takto premýšľať. Nieкто ma určite čoskoro nájde. Ak nie v noci, tak určite ráno, keď otvoria knižnicu. Nevedela som si spomenúť, o koľkej v sobotu otvárajú. O desiatej? Ešte musím vydržať osem hodín. V pohode.

V budove sa ochladilo. Našla som síce ovládanie kúrenia, ale nedalo sa zapnúť. V tejto budove dbajú na bezpečnosť prehnane.

V diaľke som počula nejakú hudbu. Prebehla som k hlavnému vchodu a zazrela skupinu ľudí kráčajúcich po chodníku. Smiali sa. V ruke mali mobil alebo iPod, alebo čosi iné, čo žiarilo v tme a prehrávalo hudbu tak nahlas, že som ju začula. Začala som búchať do sklenených dverí a kričať. Nikto sa neotočil ani nezastal. Nikto sa ani len netváril, že niečo začul. Skúsila som to znova, silnejšie. Nič.

„Počúvanie príliš hlasnej hudby vám poškodí sluch,“ povedala som a oprela som si čelo o sklenené dvere. A vtedy som si všimla papier nalepený na okne. Odlepila som ho a prečítala text na ňom: *Knižnica bude z dôvodu osláv výročia narodenia Martina Luthera Kinga od soboty 14. januára až do pondelka 16. januára (vrátane pondelka) zatvorená.*

Knižnica bude celý víkend zatvorená? A ešte aj v pondelok? Budem tu zavretá tri dni? Nie. To nedám. Nevládnem sama v takejto veľkej budove celé tri dni. Tá predstava je ako najhoršia nočná mora.

Srdce sa mi tak prudko rozbúchalo, až sa mi zdalo, že mi zaplnilo celý hrudník. Plúca sa nerozťahovali tak, ako mali. Zdrapila som reťaz obkrútenú okolo kľučiek na vstupných dverách a celou silou som za ňu zatiahla. „Pustite ma von!“

Hlas v hlave mi navrával, aby som sa upokojila, skôr než sa to zhorší. Všetko bolo v poriadku. No čo, tak som sama zavretá v knižnici, ale som aspoň v bezpečí. Môžem si čítať, behať po schodoch a krátiť si čas. Existuje veľa spôsobov, ako sa odreagovať.

Keď sa mi konečne podarilo upokojiť, čosi som začula. Kroky.

Otočila som sa a chrbát som pritisla na dvere. Presne vtedy som na schodoch zazrela postavu, ktorá v ruke zvierala kovový predmet. Nôž. Nakoniec tu nie som sama. A už vôbec nie v bezpečí.

3. KAPITOLA

Prítisla som sa o dvere. Možno si ma nevšimne. Nie, to nebolo pravdepodobné, keďže len pred chvíľou som búchala na dvere. Asi som aj kričala. *Uviazla som v knižnici a zúfalo sa snažím dostať von!*

Čo teraz? Môžem niekam utiecť. Zamknúť sa v niektorej miestnosti. Hoci, pokiaľ viem, všetky dvere už sú zamknuté. Keď som sa rozhodla, že sa niekam ukryjem, prehovoril.

„Neboj sa, neublížim ti. Nevedel som, že tu ešte niekto je.“ Zodvihol ruky nad hlavu a potom, akoby si práve uvedomil, že v jednej z nich drží nôž, sa zohol a zastrčil si ho do vysokej topánky.

Fakt mi neodľahlo. „Čo tu robíš?“ spýtala som sa ho.

„Potreboval som sa niekde zložiť.“

Skvelé. Som uväznená v knižnici s bezdomovcom. S bezdomovcom, ktorý má pri sebe nôž. Srdce mi bilo až v hrdle.

Hoci sa zjavne snažil hovoriť pokojne, vyznievalo to skôr chrapľavo. „Sadnime si niekde a porozprávajme sa. Pôjdem si po tašku. Nechal som ju hore na schodoch. O chvíľu sa vrátim.“ Ruky mal stále vystreté pred sebou, akoby ma to gesto malo upokojiť. „Nikomu nevolaj, kým sa neporozprávame.“

Myslel si, že niekomu zavolám? Keby som mala telefón, už by som tu nebola. Stačil by prístup k hocijakému komunikačnému nástroju – k megafónu, telegrafu – a už by som tu nebola. To som sa mu však nechystala prezradiť.

„Dobre,“ povedala som.

Hneď ako odišiel, zbehla som po schodoch a prebehla cez sklenené dvere. Ak má zbraň, potrebujem ju aj ja.

Zasunula som sa za jednu z poličiek v zadnej časti. Dýchala som ťažko a nepravidelne, a takmer nič som nevidela. Načiahla som sa pred seba a schytila tú najväčšiu knihu, ktorá tam bola. V najhoršom prípade ho ňou tresnem po hlave.

„Haló!“ zavolať na mňa.

„Nepribližuj sa ku mne.“

„Kde si?“

„To je jedno. Ak chceš hovoriť, hovor.“ Ak sa budem tváriť, že som silná, možno tomu uverí.

Jeho hlas znel zreteľnejšie a hlasnejšie, takže musel kráčať ku mne. „Nemusiš sa ma báť.“

Prečo mi to nemohol povedať z druhej strany miestnosti? Nemusi stáť pri mne, aby sme sa porozprávali.

Zacúvala som a pritom som narazila do poličky. Na zem s buchotom dopadla jedna a potom aj druhá kniha. Pevnejšie som zovrela knihu, ktorú som držala, a zamierila som k dverám. Bol rýchlejší. Knihu som zdvihla nad hlavu.

„Stoj!“ povedala som.

Spravil krok ku mne. Hodila som doňho knihu. Uhol sa. Z najbližšej police som vybrala ďalšiu knihu a hodila som ju po ňom. Trafila som ho do ramena.

Rukami si chránil hlavu. „To myslíš vážne?“

„Už som zavolala políciu,“ povedala som.

Zanadával.

Hodila som doňho ďalšiu knihu. „Tak mi daj pokoj. Budú tu o chvíľku.“

Stáli sme blízko seba, osvetľovala nás jedna lampa, ktorú som predtým rozsvietila. A vtedy som si uvedomila, že ho poznám.

„Dax?“ zalapala som po dychu.

„Poznáme sa?“

Asi ma nevidno.

S úľavou som spustila ruku, v ktorej som držala knihu. Ak by som si mohla vybrať, s kým zostanem zamknutá v knižnici, Dax Miller by nepatril do môjho výberu. Vlastne, ak by som si mohla vybrať kohokoľvek zo strednej, zrejme by bol ten posledný, na koho by som pomyslela. Nemal hviezdnu reputáciu. Kolovali o ňom rôzne historiky. Veľa historiek. Nebol to však nikto cudzí. A nebála som sa, takže som sa okamžite upokojila. „Chodíme do rovnakej školy.“

Nebola som si istá, či ma pozná, hoci ma väčšina ľudí v škole poznala. Pracovala som na ročenke, takže som neustále všetko fotila. Len ťažko si ma mohli nevšimnúť, keďže som bola v podstate všade. Jeho som však nikdy nefotila. Do ničoho sa nezapájal. Teda aspoň do ničoho, čo organizovala škola.

Urobila som malý krok vpred do mäkkého svetla lampy, aby si ma mohol lepšie prezrieť.

Keď si ma prezrel od svetlohnedých vlasov siahajúcich po pleciah až po čierne topánky na platforme, na tvári